

LÁZÁRY RENÉ SÁNDOR

Armand Régnier gyászballadája

Eugène Labiche (1815–1888)
Életvidám vígjátékíró
És halhatatlan akadémikus
Halálára, 1888. január 13-án

*Humorral élt, s meghalt Labiche.
Most már nevezzük őt Jenőnek...
Volt a fején egy kalap is,
Melyet lekapva s föltevőleg
Köszöngetett több röpké nőnek,
Míg fiákeren hazatért –
S mosolyból így gyűlt csöpp előleg
Egy olasz szalmakalapért.*

*Körmölt bohó börleszkeket,
Magát törvén száz színdarabba,
Örömhöz jól törleszkedett,
Kedélyt kevert a híg kaczatba,
S a bugris Páris így kaczagta
Ki szellemét s a hars affért –
Ó, mennyi czéczó, csinnadratta
Egy olasz szalmakalapért!*

*Huncut volt, s nem hamis Labiche:
Bohócvigyort kent úri mázra...
Vidám művész ad is, kap is,
Császárkorban reszpublikázva
Vált régi fintort új grimászra –
Röhög a száj, de csal a térd,
S úgy reszket, mintha gúny imázna
Egy olasz szalmakalapért!*

AJÁNLÁS

*Polgár, neved, komédiázz ma!
Hadd hordja sanda a babért...
Labiche sírjából is kimászna
Egy olasz szalmakalapért*

Francia élezcslapból fordítottam
a kedves lókötő, Labiche emlékére
Maros-Vásárhelyt, 1888. június 7–8.

Hétköznapi klapancia

*A lég fagyos, ködös, deres.
A szó fehér s fölösleges...
Kristályzó percek belseje
Zimankós lelkek perselye,
S ha megjön, elmegy elseje –*

*Nem zörget ágat, csillagot,
S nem tisztaság, mit itthagott
Kihúlt tereknek belseje,
Ürült a mennyek perselye,
S ha megjön, elmegy elseje –*

*Az ég kihalt, ma el se főd,
Hiába hívtad, el se jött,
Hiába vártad elsejét –
Csak rázd a mennybolt perselyét,
Mint sapka rongyolt belsejét*

*A koldus, rázd a perceket,
Szárnyaddal nem sepersz eget,
Mert nem vagy angyal – elsején
Merengj a semmi belsején,
A vers kifosztott perselyén.*

(1909. január 2. – április 30.)